

Cap de Trafalgar.

Entre la cala de Conil i la de Barba't, s'endinsa en el mar el Cap de Trafalgar.

Este monument natural està format, en realitat, per un xicotet illot rocós i dos llengües d'arena o tómbolos, que ho unixen a terra ferma.

Estos penya-segats, que conformen un paisatge boirós i en calma, guarden el record d'un violent episodi.

La torre de Roche, abans de ser transformada en far, va veure passar les naus camí del combat.

La nit del 21 d'octubre de 1805, enmig d'una forta tempestat, França i Espanya, aliades contra Anglaterra, van alliberar una decisiva batalla.

Es va combatre amb fúria i van morir milers de mariners i soldats. La flota franc-espanyola va caure derrotada i Nelson, l'almirall anglés, va guanyar la batalla però va perdre la vida.

Quasi la mitat dels navilis que formaven l'esquadra combinada van acabar descansant en el fons del mar enfront de les costes gaditanes després d'aquella nit. El fort temporal, que es va prolongar durant una setmana, va acabar amb les ja malparades embarcacions.

Els que foren imponents navilis de guerra dormen ara davall l'aigua, els seus restes immòbils han sigut colonitzats per algues i corals.

El dur metall dels canons espera ací que els científics els rescaten i escriguen tots els detalls de la història.

I no és l'única història de contesa que tanquen estes costes. La zona va ser durant segles arrasada i saquejada.

Es va construir un complet sistema de castells i torres sentinelles que permetien avisar de la presència de pirates per mitjà d'un llenguatge de foc i fum. Així es defenia a els pescadors de tonyina que s'afanyaven en les almadraves.

Alié a la tumultuosa història d'estes costes, el fons marí desplega davant dels nostres ulls tota la seua riquesa.

Els *Cerianthus* construeixen un tub en què s'allotgen els seus innumerables tentacles. Anuncien aigües tranquil·les i profundes.

Resguardada de la llum creix la delicada *Dendrophylia*, un tipus de coral de brillants colors, tan sensible que mor amb un mínim fregament.

Són cnidaris, eixos sorprenents animals que poden viure fixos al substrat —com els corals— o nadant lliurement —com les meduses.

També les belles gorgònies són animals d'este tipus. L'aparent calma d'estos sers i el seu hipnòtic balanceig oculta una gran voracitat. Els milions de microorganismes que suren a mercè dels corrents marines són presa fàcil de l'aparell digestiu de les gorgònies, ja que els centenars de diminutes boques repartides per les seues branques capten contínuament l'aliment suspès en l'aigua.

Però la bellesa dels seus colors i les seues capritxoses formes arbustives no han de fer-nos oblidar que el seu lent creixement mereix el màxim respecte.